

© Kép és képtelenség | Kurátor: Nemes Attila | Capa Központ 2014

© Kép és képtelenség | Kurátor: Nemes Attila | Capa Központ 2014

a kiállítás terébe lépve rögtön egy optikai csalódás részesei lehetünk: a terem még megmaradt ablakában a Nagymező utca hétköznapi látványa tűnik fel, ugyan kicsit szokatlanul, mivel a trolik közt egyszer csak egy úrhajó is felbukkan. De nem, nem az eredeti kilátást és a kint zajló eseményeket láthatjuk, hanem az LG vírusmarketing célokra beépített képernyője által keltett valóságot, a Nagymező utca illúzióját egy mesterséges ablakban mesterséges képet (DOMBÓVÁRI CSONGOR – BRINNER ZOLTÁN).

A következő termekben több olyan eszköz is van, amikkel már találkozhattunk (vagy legalábbis hasonlók), például a Nintendo legnépszerűbb játékával, a Mario Kart 8-cal. Ennek infravörös szenzora testre, fejre szerelhető, így a képernyő folyamatosan reagál a fej és test mozgására (JOHNNY CHUNG LEE). Az eszközök egyszerűbb alkalmazására adnak példát a Playstation Eye Camera különböző lehetőségei, például amikor a felvevő a képernyőn az arcunkra maszkot varázsol (HAJDÚ GÁSPÁR – PAPP GÁBOR).

A kiállítás igazán izgalmas szegmensét alkotják a viselhető technológiák. A Google Glass és Oculus Rift – széles körben ismertek, tömeges elterjedésük jelenleg zajlik, s a kiállítás legkedveltebb eszközei közé tartoznak. Akik viszonylag képen vannak a kortárs technológiákkal kapcsolatban, azok számára ismerős a Google Glass⁴, mely egy fejen viselhető apró komputer, s ahogy az eszköz neve is utal rá, szemüveggé hordható, bár látás javító eszközként nem működik.

A valóság szimulációja leginkább a Tammeka Games által fejlesztett Radial-G: Racing Revolved című játékban mutatkozik meg. A fotel kényelméből próbálhatjuk ki a szerkezetet, s a fejre szerelt szemüvegen át magunk szabályozhatjuk a joystickkal a játék menetét. A futurisztikus városképben, a henger alakú csöveken való száguldozás közben nem csak, hogy olyan reflexei működnek az embernek, mint a valóságban, de váratlanul rá-rátör az izgalomtól egy jó kis hányinger. Míg a játék közben alapvetően arra kell vigyázni, hogy ne essünk le

a henger szerű útról, később kiderül, ezt hiába is próbálnánk szánt szándékkal megtenni, valójában nem is lehet, mert végig pályán tart a játék.

Az eszközök egy másik sajátos csoportja, melyben a befogadói aktivitás testmozgás formájában jelenik meg. Ez lehet virtuális, mint a Kinect Sports esetében, melyben különböző extrém sportokat, például falmászást imitálhat a résztvevő, vagy épp nagyon is valóságos, ahol például a néző aktív mozdulatai egy madarat készítenek repülésre. Ez utóbbi eszközben egy testfelismerő algoritmus követi a játékos mozgását és amikor az leereszti a karjait, egy motor segítségével egy toll hozzáér az iPhone képernyőjéhez, aminek hatására a madárka leszálló ágba kezd, hogy a dombokat rámpaként használva repülni tudjon.⁵

Azért olyan inycenségekkel is kísérletezhetünk, mint hogy hogyan tudunk csak a gondolataink segítségével lebegtetni egy sziklát (Kitchen Budapest Talent Program – Dombóvári–Harsányi–Kerekes–Kiss–Makra). A kiállítás láttán vagy épp az egyes eszközökre várva egy vetítőteremben virtuális valósággal, heckeléssel kapcsolatos régebbi és mai sci-fi filmjeleneteket láthatunk.

A kiállítás, azon túl, hogy jó játékok terepe, felveti azt a kérdést is, hogy ezeket az új mediális és technikai műveket, mülékony jellegű és technológiájuk könnyű avulása mellett mennyiben állítják új kihívások elé a gyűjtőket, galeristákat, múzeumokat a bemutatás, tárolás és megőrzés szempontjából.

5 Az eszköz használati útmutatójából

K o z á k C s a b a

Munka-művek

Budapest Galéria, Budapest
2015. január 23 – március 8.

A Balkon januári számában olyan művészekről (Fekete Balázs, Gerber Pál, Méhes Lóránt Zuzu) írhattam,¹ akik alkotásaiban a szöveges betét egyenrangú a kép vizuális üzenetével, látvány és textus párban jár, vagy pedig az utóbbi egyenese elsőbbséget élvez. A *Munka-művek* kiállításon viszont nem a kész műtárgy vagy installáció a prioritás, hanem az alkotói folyamaton, az indítéktól/ötlettől a végső fázisig megtett úton van a hangsúly. Úton lenni fontosabb, mint megérkezni. A SZEGEDY-MASZÁK ZSUZSANNA rendezte tárlatra 17 – fiatalabb és középgenerációs – művész kapott meghívást. A kurátor szándékát a résztvevők többsége jól értelmezte, ám volt olyan, aki félreértette a koncepciót.

BÁLVÁNYOS LEVENTE pasztell színekben tartott fotó kollázsain, *Fotóreliefjein* különböző architektúrákat, belső tereket applikál egymás mellé. Képeslapszerű szeletekből építkezik, ahol a vízszintesen és függőlegesen csonkított fényképek csíkjai egymást fedik, egymást éltetik, értelmezik át. A geometrikus absztrakció jegyében valójában arról van szó, hogy az „aprómunka” után/által a művész szeretné megtalálni a saját terét, azt a műtermet, amit végre belakhat. CZENE MÁRTA *Éjjel* című fotórealista olajfestménye kettős osztású. A fekvő formátumú kép bal oldali négyzetében egy alvó nő felsőteste látható, arcát egy lámpa világítja meg. A jobb oldali kockában a figura két alsó lábszára derékszögben elforgatott. Inaierei csak úgy duzzadnak a vitalitástól. A fekete háttér a gyűrött lepedő fehérjével ellenpontos, akárcsak a nyugalmi és aktív állapot fázisai. A mű létrejöttét a festő a terem másik falán egy 8 db fotóból összeállított, nyomtatott blokkal szemlélteti. Láthatjuk, amint a fekete-fehér kontúroktól, a színesedő felszíntől, az egyre realiztikusabb részletektől a szerző eljut a végleges képig. Visszacsatolás,

4 A Google Glasst 2012-ben kezdték tesztelni, Amerikában 2013-tól kapható 1500 dollárért

1 KONSTELLÁCIÓ: Fekete Balázs | Gerber Pál | Méhes Lóránt Zuzu kiállítása. Supermarket Gallery, Budapest, 2014. december 13 – 2015. január 16. Ld. *Balkon* 2015/1., 37-39.

beavatás a folyamatba. CSÁKY MARIANNE werk videóval, kartondobozból hajtogatott makettal és montírozott fotókkal jeleníti meg a *Talán térben* és a *Nagy Fal* munkát. A történet annyi, hogy három betűt (M, L, R) modellál kis- és nagy, húsos (emberléptékű) méretben. A betű-objekteket egy kertben tologatja, borogatja, egymásra és egymás mellé helyezi, megpróbál valamilyen kompozíciós rendet találni, amit más valaki a mobilján rögzít. A fehér és barna betűk a tájban és a műterembelsőben másképpen viselkednek. A nyers és poétikus beállítások a fények és az arányok tanulmányai. CSISZÉR Zsuzsi XOXO installációja úgy szól a kreativitás terjeszkedéséről, hogy maga az alkotói folyamat szervül művé. A falon levő tabló 7x7 db kisméretű olajkép. A popkultúra vérbő színvilágából és motívumaiból (szemek, rúzsos száj, banánt evő nő, sakktabla, számok, betűk, stb.) indít. Teszi ezt tudatosan, ahogy azt az egyik képén írja: „consciousness”. A földön egy fekete huzattal bevont, kétszemélyes fekete matrac, rajta festett szemek sorjázna, míg a heverőre egy fehér lepedő van vetve. Gyűrt felületén felismerhető, hogy a centrumból a kézzel írt *folyamat* szó fut spirálosan. A padlón gyermekkorunk újságpapírból hajtogatott csáki „úsznak”. A folyamat megállíthatatlan, örök körforgást sugall. EMBER SÁRI vegyes technikával készült *Kollázsok* műve egy fordított helyzetből fakad. A művész a *Mormaço* fotósorozatához készített vázlatként kollázsokat, amit később alapanyagként kívánt felhasználni. Többször megesett, hogy a színeket, a kompozíciós elrendezést nem sikerült fényképre átültetnie; alanyt, hátteret, helyszínt nem talált. Így a lát-szatra felesleges kollázsok egy részét elkezdte gyűjtögetni. Azok végül önálló egységgé álltak össze, az életképes variánsok szuverén művé léptek elő. FLOHR Zsuzsi *Folyamatos jövő* című, fotókból összeállított, vetített naplója korábban már könyv alakban is megjelent. A nyitókép különleges érzékkel komponált: egy félmeztelen (genitáliák takarva) pár fekszik egy fehér lepedővel borított ágyon,

KRISTÓF GÁBOR
Nagyítás 1:1, 2014–15, olaj, vászon, 108x127 cm © Fotó: Rosta József

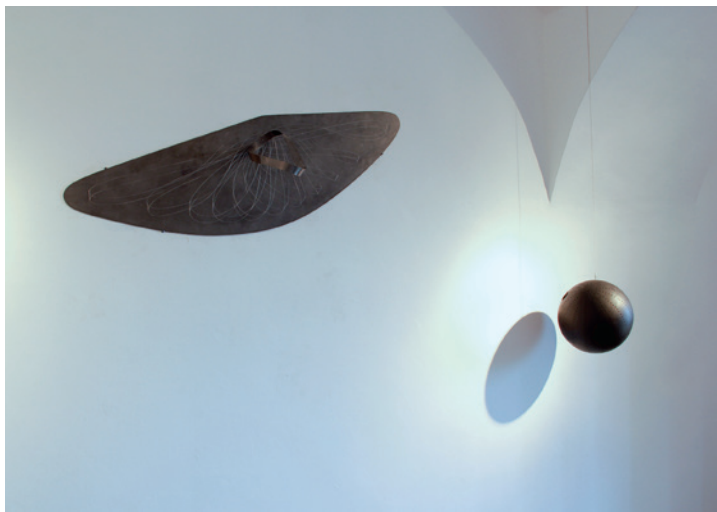

SÍPOS ESZTER
Az átalakulás nyomai, 2015, faszerkezet, 130x200 cm, videó © Fotó: Rosta József

CSISZÉR ZSUSZI
XOXO, installáció (olaj, vászon: 49 db 20x20 cm, lepedő, matrac, hajtogatott papír, fotó)
© Fotó: Rosta József

HAÁSZ KATALIN
Napóra, 2008, alumínium, grafit, 100x25x29 cm
Makett az *Idő rövid története* című sorozathoz, 2009 © Fotó: Rosta József

mögöttük két mély-bordó falikárpit zubog alá, a sarokban kivillan egy csipetnyi zöld vegetáció. Aztán ennyi. Utána van itt minden: idős hölgy a betegágyán cicával, játék zsiráffal, ebédelő, kocsmázó, presszózó emberek, táncóra, kerámizálás egy kávézóban, játszótéri hintázás, önportré a tükör előtt, stb. A helyszínek (Montreal, Toronto, Velence, Milánó) között csakis angol nyelvű szöveg fut! A világpolgár, a kozmopolita alkotó sajnos nem figyelt a „mezei” nézőre. (Sure, you know what I mean.) A művész dolga, hogy exhibicionista legyen, ám a szereplők/barátok számára bizonyára értelmezhető állóképek sorozata ezen a helyszínen az érdektelenségbe fullad. GYÓRFFY LÁSZLÓ *Agytörmelék* installációja az, amit Déry Tibor úgy fogalmazott meg, hogy „*A napok hordaléka*”. A művész több év fecnijeit, gyufaskatulyányi, tenyérnyi, A4-es méretű papírokra, füzetlapokra, hivatalos borítékokra firkált – részben szürreális – fejeit, torzóit, UFO-szerű lényeit és jegyzeteit tapétázta ki négy falon. A közel ezernyi vázlat, skicc, írka-fírka leendő munkák alapanyagául szolgál(hatott). HAÁSZ KATALIN Az *idő rövid története* és a *Társulás* sorozatokhoz készült maketteket, grafikai terveket, egy vázlatfüzetet, csavart, önmagukba visszatérő papírszalagokat, egy festményt és egy 3D-s művet hozott a kiállításra. Minden állandó témájáról, a végtelen jeléről, a fekvő 8-asról, a Möbius szalagról szól. Festményén egy szürkés-kékes-ezüstös szalag kígyózik, míg közel elliptikus *Napóróján* a térbe keredzkező liános forma árnyékának lenyomatai a grafitall színezett alumíniumlemezebe vannak karcolva. Úgy a műtárgyakhoz vezető út stációi, mint maguk a munkák letisztultak, hibátlanok. KELLER DIÁNA két fotóval és egy videóval szerepel. A *rózsa* fotóin egy, a lépek mézzel teli celláira hasonlító, pentagonális fémszerkezetben tükröződik a virág, másutt alma és egy alul öblös üvegalack társaságában árvalkodik. Klasszikus csendélet. Az *Előtte/Utána* videó osztott képernyőjén viszont végtelenített, felépülő és lebomló folyamatoknak vagyunk tanúi a rózsa ürügyén. Villódzás, gyors vágások, dinamizmus. Egy fehér tányérba víz csepeg, lassan megtelik, majd fodrozódó felülete kitisztul: megjelenik az ég kékje, végül a hold korongja. Szép. Túl szép.

KORONCZI ENDRE ötvenperces, a horvát tengerparton forgatott videója, a *Ploubuter Park* a tárlat egyik kiemelkedő alkotása. A művész a mellkasára erősített kamerával filmezi a következőt: a partközeli erdőben göcsörtös faágakat vág ki, gyűjt be, azokat egy deszkából tákol, fémvázzal megerősített szerkezetre rögzíti, majd áttört fémhálószerű burkolja be a tákolmányt. A kezdetleges konstrukciót betolja a tengerbe, az felborul, kihúzza, egy hajóra emlékeztető ággal újra modellálja azt, majd ismét irány a nyílt víz. A billegő szerkezetre rengeteg fehér, műanyag nejlon szatyrot kötöz, melyek a szélről felfúvódnak, buborékokká dagadnak, hatalmas vitorlaként feszülnek a szélnek. A „vitorlás” elindul a nyílt víz felé, felette vakítóan szikrázik a nap. Azt hittem, hogy itt vágja meg a filmet, ám a jármű gömbjei megtelnek vízzel, az felborul, de a művész tovább folytatja tevékenységét. *Dolgozni jó* – mondja a művész. *Sokkal jobb, mint nem dolgozni.* A nagy dolgok roppant egyszerűek. KRISTÓF GÁBOR *Nagyítás 1:1* műve a tárlat másik következőtösen végiggondolt installációja. Michelangelo Antonioni 1966-ban – David Hemmings és Vanessa Redgrave főszereplésével – forgatott műve immár filmtörténet. A filmbeli fotós műtermének falán lóg Alan Davie, „az elfelejtett festő” egyik alkotása. (Jackson Pollock, Mark Rothko és David Hockney is fejtejtett a skót festő „mágikus szimbolizmusa” előtt.) Kristóf kiemelte eredeti szövegkörnyezetéből a képet, és azt közel 1:1-ben megfestette. Nem törekedett a hamisítók precizitására, de a festmény az eredeti „földi mása”. A térben több nyelvű információs anyagot helyezett el, a falakra olyan filmbeli jeleneteket ragasztott ki fekete-fehér és színes fénymásolatokon, ahol látszik a festmény.

A kurátor ötlete volt a legnagyobb dobás, hiszen a szemöldökfára egy olyan másolatot applikáltak, melyen a film női főszereplője egy, a megtévesztésig hasonló szemöldökfára támaszkodva nézi a festményt. A galériának otthont adó műemlék épület egy középkori ház falainak felhasználásával épült a XVIII. században; a szemöldökfa tehát autentikus. (Megjegyzem, hogy maga az épület a 2010-ben újraavatott óbudai zsinagógával szemben van, amit 1821-ben emeltek és az egykori Habsburg Birodalom legnagyobb zsinagógájá volt.)

KROÓ ANITA *Az otthon az, ahol a vízálló ágyak vannak* című akrilfestményén a háttérbe perspektivikusan szűkülő vonalok zártságában valamiféle maszatos színekkel, folytatásokkal, csurgatásokkal kirajzolódó ház bontakozik ki. A kettős osztású kép alsó felében levő kék medence vizén két, fehér ágyneművel bevetett matrac ringatózik. A képpel szemben egy kaotikus masszával tapétázott fal: műtermi rendetlenség, száradó ecsetek, fotók uszodai medencékről stb. Középen üres a fal, eluralkodik a hiátus. „Ebben a térben egy olyan festményt helyeztem el, ami a festményem nyomát jelöli.”

MAGYARÓSI ÉVA, a kísérleti/kisjátékfilmes/animációs szerző a *Játék kegyetlen lányoknak* képsorozata egy képekre és szövegekre épülő forgatókönyv. Szénrajzait meghosszabbítja, azok a galéria falán folytatódnak. Két történet fonalai „rajzolódnak” ki. Az egyik, amikor a tengerparton elhullott madarak egy tökéletes körformát rajzolnak ki a homokban. A másik, amikor egy pár napi rendszerességgel sétál el a művész ablaka alatt, miközben ugyanazt a borzalmas italt szopogatja. A leendő mű olyan fázisban van, amikor a látványra és asszociációkra épül a lehetőség, amit a legnagyobb szabadsággal kezelhet.

RÁSKAI SZABOLCS *Napi absztrakt* műve egy vizuális napló. Blogjában közel száz állókép sorakozik: pöttyözött, csorgatott gesztusok, amorf és rácsos felületek, változatos motívumok, applikációk fotóval, bélyeggel. „Képben vagyunk.” Anyagát végignézve tudjuk, hogy „miből lesz a cserebogár”.

SIPOS ESZTER *Az átalakulás nyomai* egy sűrű faszervezetbe ültetett videó installáció. A hanggal kísért vetített anyag egy fegyvergyár története. A műből kiderül, hogy a dolgozók egyike a bejáraton be, majd a másikon ki módszerrel szabotált, hogy munkaidőben a kertjét megkapálhassa. Az is kiderül, hogy a hidegháborús időkben épült, egy hegyben elrejtett szupermodern üzem a KSH átszámításai szerint ma több, mint hat milliárd forintba kerülne. És még sok minden kiderül. A kérdés az, hogy az ipartörténeti, szociológiai, történelmi kutatás válhat-e képzőművészeti alapanyaggá. SZABÓ ÁDÁM digitális nyomatokból összeállított, pincében/gangon fotózott *Work Station* sorozatán a lepukkant háttérrel a művész fotóállvány körül, mosdókagyló, fűtőtest, reflektor, hosszabbító kábeldob, mintázó állvány társaságában fotózza gyümölcsös csendéletét, vagy éppen egy agyag tyúkot. A másodlagos háttér, a környezet dominál. Egyidejűleg láthatjuk, milyen körülmények között rögzíti leendő képét, ami párhuzamosan megjelenik kamerájának kihajtható LCD-jén.

SZEMZŐ ZSÓFI *Mások ismerős történetei* videójában három alannyal beszélget. A fiatalember, az idős hölgy és a középkorú férfi sztorijai több ponton átfedésben vannak. Az egyik párizsi stoppolása közben tíz évvel korábbról ismert tanára kocsjába száll be, a másik Nyugat-Virginia parkjában ismer rá húsz évvel korábban látott japán osztálytársára, akivel gyerekként megmászta a Fuji hegyet, míg a harmadiktól megtudjuk, hogy egy óceánjárón a kapitány azzal ugratta utasait, hogy az Egyenlítőt elhagyva már gyorsabb az útjuk, mert lejt a földgömb. A riportalányok semleges háttérrel előtt állnak, ülnek. Semmi mozgás. A történetek jók. De minek ide a kamera?

Simon Bettina

A paradicsom visszafoglalása

Ezer Ákos: *Pionír*

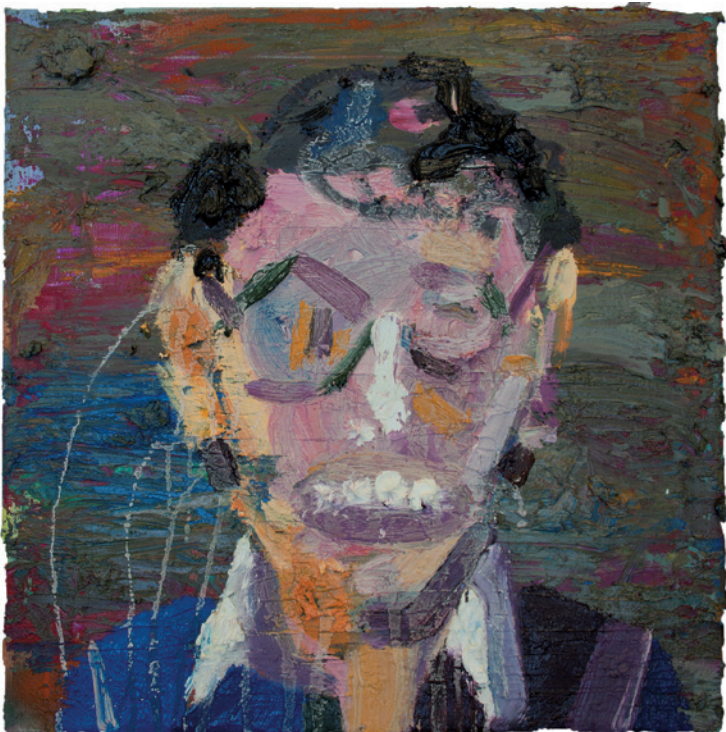
Műszi Galéria, Budapest
2014. január 7 – január 28.

EZER ÁKOS festészete érzéki: stílusa közvetlen, csapongó ecsetkezelése magával ragad, figurális kompozíciói bátorságról tanúskodnak, színei lendületesek. Tavaly nyáron végzett a Magyar Képzőművészeti Egyetem festő szakán, *Pionír* című kiállítását DON TAMÁS kurátor szakos hallgató rendezte a Művelődési Szint (MŰSZI) kiállítótermében. 2014-ben a *Pimp My Art* (Mazart Galéria) csoportos kiállításon dolgoztak együtt, akkor Don Tamás pályakezdő festőket kért meg arra, hogy reflektáljanak a művészettörténeti hagyomány és a giccsképek felől érkező képáradatra.

A kuratori elgondolás szerint a *Pionír* egy hamarosan felismerhető festészeti konjunktúrára hívja fel a figyelmet, Ezer Ákos tehát elsőnek tekinthető a sorban és várható a folytatás. Don Tamás a festészetről, annak jelentőségéről ír a kiállítás szórólapján: „Az elmúlt tizenöt évben a kritikai művészet, a társadalmilag elkötelezett művészet és a művészeti aktivizmus lettek a kortárs képzőművészeti diskurzus domináns műfajai. A festészet bizonyos szempontból perifériára szorult.” Viszonyítás kérdése tehát a festészet jelenléte vagy hiánya – gondoljunk a

EZER ÁKOS
Spagetti vacsora, 2014, 150×130, olaj, vászon

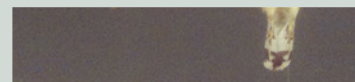
EZER ÁKOS
Fizikus portré, 40×40, olaj, vászon

művészeti piacon betöltött nem elhanyagolható szerepére is. Felmerül a kérdés, vajon fontos-e egyáltalán a festészet jelentőségéről beszélni – szerintem igen. Ezer Ákos vásznain olyan világ elevenedik meg, ahol nincsenek biztos támpontok, idő- és térbeli koordináták, de a természet közelsége miatt nem válik ijesztővé a világba vetettség gondolata – mély növényhálózat zöldje veszi körbe a jeleneteket. Ebben a világban félig ismerősen és félig idegenül nézünk körül: vajon kik ezek a szereplők, és mit keresnek a félig-meddig elhagyatott, gazzal sűrűn benőtt erdőszéleken, országút menti tájakon?

Nem az erdő legmélyén járunk, nem fogunk teljesen eltévedni egy labirintusban. Egy víkendház előkertjében vagyunk vagy a szalagkorlátokhoz közel eső tisztáson. Szinte halljuk a város közelségét is, onnan érkeztek az erdőjárók, akik elbújni jöttek a fák közé. *Pihenő túrázók*, akik felfedeznek egy elhagyott *lakókocsit* és a kidőlt drótkerítés mellett vernek tábort, *tűzet gyújtanak* és összegyűjtik a szemetet. Ezer Ákos egyenlő intenzitású kolorittal festi meg az embereket és a mélyen barázdált teherautónyomokat. A felüljárók alatti elfelejtett menedékhelyek romantikája elevenedik meg a vásznanak, a fűben ülők mikrouniverzuma ez. Azon a festményen, amelyen egy hatalmas tál spagettit esznek a földön, észre kell venni ennek a festészetnek a klasszikus dimenzióit, a komponálás pontosságát és a megfogalmazásmód görbülékenységének egyidejűségét. A kurátor visszakanyarodik a nyolcvanas évek festészeti expanziójához és a Hegyi Lóránd-féle új szexibilitáshoz. Még mélyebbre is lehet ásni a festészeti tradícióban. A fizikus portréján Francis Bacon alaktalan textúrái rémlenek fel, a sebesült kőművest két oldalról tartók csoportja pedig Caravaggio vásznait idézik meg: a testeknek súlya van, a mozdulatok kimerevednek zuhanás közben.

Nem piknik ez, hanem vadkemping. Bármikor kiteríthet valaki egy bántóan rikító pink polifómot, nem bontja meg vele az ősállapot természetes összhangját. Érdemes sorba venni, hogy mi minden rózsaszínű Ezer festményein: házfal, ruha, pocsolva, testrészek, ég. Az *Ültetés* címűn egy egész ember és az ég egy része is rózsaszínű. Azt is mondhatjuk, hogy természetközeli módon rágógumi-szerű az atmoszféra. A rózsaszín nem a hajnal vagy a naplemente derengése, de kétségkívül egyfajta határélmény megtapasztalását sugallja. A Gulácsy-féle varázslat és a Csontváry-féle monumentalitás mellett Ezer Ákos rózsaszíne az érzékiségről szól.

A földöntúli ég alatt pattanásig feszül a táj, benne emberek vannak és magányos történetek. A hűtő előtt térdeplő ember körül óriási leveleket növesztettek a szobanövények (*Éhség*). Ezer Ákos nem beszél túl egyik festményét sem, mégis rendkívül érzéketesen fogalmaz, nyelvezete nagyon közvetlen gesztusokra épül. Nem azért paradicsomi ez a birodalom, mert földöntúli volna – abszolút evilági, viszont távoli is egyben. Mintha ide lenne menekítve valami az elveszett primitív világból. Ezer Ákos vásznai nem elhagyatott világok, hanem nagyon is birtokba vett területek.

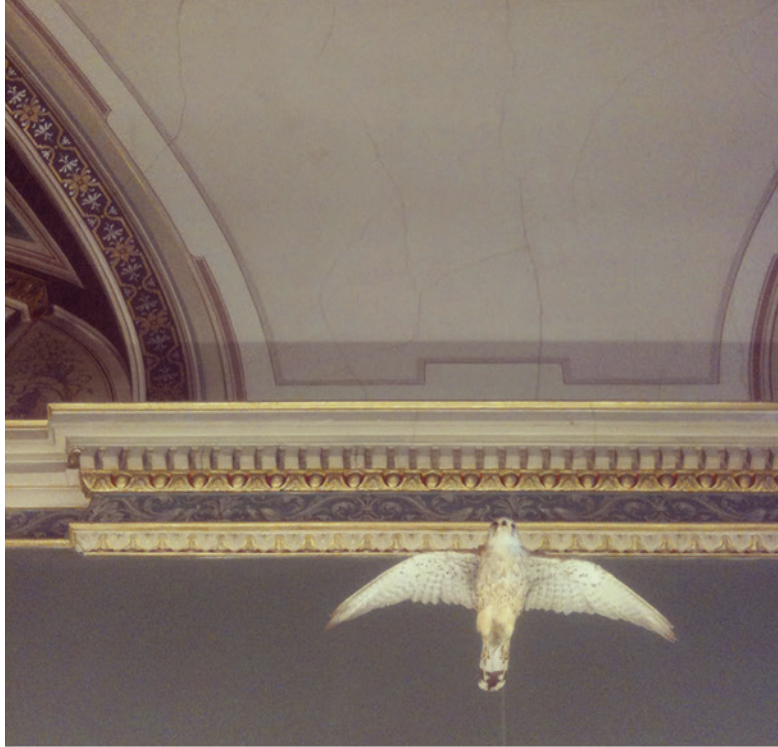
inside express →

Fiatalképzőművészek Stúdiója Egyesület

studio.c3.hu

_ 041

FABRICIUS ANNA
Azonos természetünk, 2013–2015
digitális fotó, egyenként 20×20 cm

Előhívott emlékeim

Chochol Károly retrospektív fotókiállítása

Angyalföld anno... (részlet a sorozatból), 60-as évek

Budapest Galéria

2015. április 17 – május 10.

Megtekinthető hétfő kivételével 10–18 óráig.

Budapest Galéria, 1036 Budapest, Lajos utca 158.

www.budapestgaleria.hu info@budapestgaleria.hu

KORONCZI ENDRE ötvenperces, a horvát tengerparton forgatott videója, a *Ploubuter Park* a tárlat egyik kiemelkedő alkotása. A művész a mellkasára erősített kamerával filmezi a következőt: a partközeli erdőben göcsörtös faágakat vág ki, gyűjt be, azokat egy deszkából tákol, fémvázzal megerősített szerkezetre rögzíti, majd áttört fémhálószerű burkolja be a tákolmányt. A kezdetleges konstrukciót betolja a tengerbe, az felborul, kihúzza, egy hajóra emlékeztető ággal újra modellálja azt, majd ismét irány a nyílt víz. A billegő szerkezetre rengeteg fehér, műanyag nejlon szatyrot kötöz, melyek a szélről felfúvódnak, buborékokká dagadnak, hatalmas vitorlaként feszülnek a szélnek. A „vitorlás” elindul a nyílt víz felé, felette vakítóan szikrázik a nap. Azt hittem, hogy itt vágja meg a filmet, ám a jármű gömbjei megtelnek vízzel, az felborul, de a művész tovább folytatja tevékenységét. *Dolgozni jó* – mondja a művész. *Sokkal jobb, mint nem dolgozni.* A nagy dolgok roppant egyszerűek. KRISTÓF GÁBOR *Nagyítás 1:1* műve a tárlat másik következőtösen végiggondolt installációja. Michelangelo Antonioni 1966-ban – David Hemmings és Vanessa Redgrave főszereplésével – forgatott műve immár filmtörténet. A filmbeli fotós műtermének falán lóg Alan Davie, „az elfelejtett festő” egyik alkotása. (Jackson Pollock, Mark Rothko és David Hockney is fejet hajtott a skót festő „mágikus szimbolizmusa” előtt.) Kristóf kiemelte eredeti szövegkörnyezetéből a képet, és azt közel 1:1-ben megfestette. Nem törekedett a hamisítók precizitására, de a festmény az eredeti „földi mása”. A térben több nyelvű információs anyagot helyezett el, a falakra olyan filmbeli jeleneteket ragasztott ki fekete-fehér és színes fénymásolatokon, ahol látszik a festmény.

A kurátor ötlete volt a legnagyobb dobás, hiszen a szemöldökfára egy olyan másolatot applikáltak, melyen a film női főszereplője egy, a megtévesztésig hasonló szemöldökfára támaszkodva nézi a festményt. A galériának otthont adó műemlék épület egy középkori ház falainak felhasználásával épült a XVIII. században; a szemöldökfa tehát autentikus. (Megjegyzem, hogy maga az épület a 2010-ben újraavatott óbudai zsinagógával szemben van, amit 1821-ben emeltek és az egykori Habsburg Birodalom legnagyobb zsinagógája volt.)

KROÓ ANITA *Az otthon az, ahol a vízálló ágyak vannak* című akrilfestményén a háttérbe perspektivikusan szűkülő vonalok zártságában valamiféle maszatos színekkel, folytatásokkal, csurgatásokkal kirajzolódó ház bontakozik ki. A kettős osztású kép alsó felében levő kék medence vizén két, fehér ágyneművel bevetett matrac ringatózik. A képpel szemben egy kaotikus masszával tapétázott fal: műtermi rendetlenség, száradó ecsetek, fotók uszodai medencékről stb. Középen üres a fal, eluralkodik a hiátus. „Ebben a térben egy olyan festményt helyeztem el, ami a festményem nyomát jelöli.”

MAGYARÓSI ÉVA, a kísérleti/kisjátékfilmes/animációs szerző a *Játék kegyetlen lányoknak* képsorozata egy képekre és szövegekre épülő forgatókönyv. Szénrajzait meghosszabbítja, azok a galéria falán folytatódnak. Két történet fonalai „rajzolódnak” ki. Az egyik, amikor a tengerparton elhullott madarak egy tökéletes körformát rajzolnak ki a homokban. A másik, amikor egy pár napi rendszerességgel sétál el a művész ablaka alatt, miközben ugyanazt a borzalmas italt szopogatja. A leendő mű olyan fázisban van, amikor a látványra és asszociációkra épül a lehetőség, amit a legnagyobb szabadsággal kezelhet.

RÁSKAI SZABOLCS *Napi absztrakt* műve egy vizuális napló. Blogjában közel száz állókép sorakozik: pöttyözött, csorgatott gesztusok, amorf és rácsos felületek, változatos motívumok, applikációk fotóval, bélyeggel. „Képben vagyunk.” Anyagát végignézve tudjuk, hogy „miből lesz a cserebogár”.

SIPOS ESZTER *Az átalakulás nyomai* egy sűrű faszervezetbe ültetett videó installáció. A hanggal kísért vetített anyag egy fegyvergyár története. A műből kiderül, hogy a dolgozók egyike a bejáraton be, majd a másikon ki módszerrel szabotált, hogy munkaidőben a kertjét megkapálhassa. Az is kiderül, hogy a hidegháborús időkben épült, egy hegyben elrejtett szupermodern üzem a KSH átszámításai szerint ma több, mint hat milliárd forintba kerülne. És még sok minden kiderül. A kérdés az, hogy az ipartörténeti, szociológiai, történelmi kutatás válhat-e képzőművészeti alapanyaggá. SZABÓ ÁDÁM digitális nyomatokból összeállított, pincében/gangon fotózott *Work Station* sorozatán a lepukkant háttér előtt a művész fotóállvány körül, mosdókagyló, fűtőtest, reflektor, hosszabbító kábel, mintázó állvány társaságában fotózza gyümölcsös csendéletét, vagy éppen egy agyag tyúkot. A másodlagos háttér, a környezet dominál. Egyidejűleg láthatjuk, milyen körülmények között rögzíti leendő képét, ami párhuzamosan megjelenik kamerájának kihajtható LCD-jén.

SZEMZŐ ZSÓFI *Mások ismerős történetei* videójában három alannyal beszélget. A fiatalember, az idős hölgy és a középkorú férfi sztorijai több ponton átfedésben vannak. Az egyik párizsi stoppolása közben tíz évvel korábbról ismert tanára kocsjába száll be, a másik Nyugat-Virginia parkjában ismer rá húsz évvel korábban látott japán osztálytársára, akivel gyerekként megmázták a Fuji hegyet, míg a harmadiktól megtudjuk, hogy egy óceánjárón a kapitány azzal ugratta utasait, hogy az Egyenlítő elhagyva már gyorsabb az útjuk, mert lejt a földgömb. A riportalányok semleges háttér előtt állnak, ülnek. Semmi mozgás. A történetek jók. De minek ide a kamera?

Simon Bettina

A paradicsom visszafoglalása

Ezer Ákos: *Pionír*

Müszli Galéria, Budapest
2014. január 7 – január 28.

EZER ÁKOS festészete érzéki: stílusa közvetlen, csapongó ecsetkezése magával ragad, figurális kompozíciói bátorságról tanúskodnak, színei lendületesek. Tavaly nyáron végzett a Magyar Képzőművészeti Egyetem festő szakán, *Pionír* című kiállítását DON TAMÁS kurátor szakos hallgató rendezte a Művelődési Szint (MÜSZI) kiállítótermében. 2014-ben a *Pimp My Art* (Mazart Galéria) csoportos kiállításon dolgoztak együtt, akkor Don Tamás pályakezdő festőket kért meg arra, hogy reflektáljanak a művészettörténeti hagyomány és a giccsképek felől érkező képáradatra.

A kuratori elgondolás szerint a *Pionír* egy hamarosan felismerhető festészeti konjunktúrára hívja fel a figyelmet, Ezer Ákos tehát elsőnek tekinthető a sorban és várható a folytatás. Don Tamás a festészetről, annak jelentőségéről ír a kiállítás szórólapján: „Az elmúlt tizenöt évben a kritikai művészet, a társadalmilag elkötelezett művészet és a művészeti aktivizmus lettek a kortárs képzőművészeti diskurzus domináns műfajai. A festészet bizonyos szempontból perifériára szorult.” Viszonyítás kérdése tehát a festészet jelenléte vagy hiánya – gondoljunk a

EZER ÁKOS
Spagetti vacsora, 2014, 150×130, olaj, vászon

